

[Arne Bjerregaard.]

i kristeligt folkeparti, at der med dette forlig er skabt mulighed for en udvikling på boligområdet, der giver de bedste betingelser for en hensigtsmæssig boligmæssig udvikling, samtidig med at vi fremmer en retfærdig fordeling af byrderne.

Der ligger endvidere, mener jeg, i dette, at vi skaber færre sociale problemer med den boligpolitik, som vi her lægger op til, end med den boligpolitik, vi hidtil har ført. Og de sociale problemer, der i øvrigt måtte komme, håber jeg stadig ikke må blive boligpolitiske problemer, men reelle sociale problemer og behandles socialpolitisk.

Vi føler, at vi på boligområdet nu har mulighed for stabilitet, at vi får et boligbyggeri, en genopretning og reparation af de ældre ejendomme, der er i samklang med fremtidens behov og er i samklang med vor økonomiske formåen. For som jeg har sagt så mange gange før: vi løser ikke dette lands økonomiske problemer, hvis vi ikke løser vores boligproblemer. Det er det, jeg mener vi her har gjort et forsøg på og har nået et skridt ad vejen til. Vi har prøvet at løse vores boligproblemer, så vi bagefter har mulighed for at løse de økonomiske problemer. Så kan fru Kirsten Jacobsen og hr. Henning Philipsen sige, hvad de vil om dette forlig.

Derfor skal jeg gerne anbefale de foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Kaj Hansen (DKP):

Først nogle bemærkninger om lovforslagene, der er til behandling, og de stillede ændringsforslag.

Vi kan selvfølgelig stemme for lovforslaget om boligsikring, selv om vi ved, at det er lapperier på en forfejlet boligpolitik. Men vi ønsker ikke på nogen som helst måde at være med til at sætte folk fra hus og hjem, og det ville jo ske, hvis vi ingen boligsikringsordning havde.

Vi kan stemme for ændringsforslagene med undtagelse af dem, der er stillet af fremskridtspartiet.

Hvad angår lovforslaget om støtte til det almennyttige byggeri, lovforslag nr. 143, kan vi gå ind for ændringsforslagene, men vi er især indstillet på at vælge ændringsforslag nr. 1, som siger, at beløbet 150 mill. kr. ændres til 250 mill. kr.

Lovforslagene nr. 73 og nr. 74, hvor der jo er tale om en regulær udskydelse, kan vi stemme for, men vi kan ikke stemme for det ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet og retsforbundet til lovforslag nr. 73.

Jeg vil derefter vende mig til aftalen, det såkaldte sekskantede boligforlig. Jeg synes, det er beskæmmende, at 6 af folketingets partier nu har lavet et 4-årigt boligforlig, som overhovedet ikke tager fat på de grundlæggende årsager til den bolig- og beskæftigelseskrise, vi nu har. Jeg ved da vel, at det er de 5 borgerlige partier, der har hovedansvaret for denne aftale, og det vil jeg meget gerne understrege for ikke at blive misforstået senere hen. Men den aftale, som nu foreligger, kunne jo ikke gennemføres, hvis ikke socialdemokratiet var hoppet på vognen, og det er nu socialdemokratiets store ansvar, som jeg skal komme tilbage til senere.

De fremherskende træk i boligforliget er lejeforhøjelser i den private udlejningssektor, lejeforhøjelser i den ældre del af det almennyttige byggeri, en stramning af parcelhusejernes økonomiske forhold samt en nedskæring af det almennyttige byggeri fra 12.000-13.000 lejligheder om året til nu højst 8.000 lejligheder pr. år.

Disse økonomiske ofre, som nu igen lægges på befolkningen, løser hverken boligbyggeriets problemer eller arbejdsløsheden i byggefagene, som yderligere vil stige i de kommende måneder.

I forliget siges det, at målsætningen er 40.000 lejligheder årlig, men forliget har jo ikke noget at have denne målsætning i, det er pæne ord, men der er ingen realistisk dækning for dem.

Med et almennyttigt byggeri på højst 8.000 lejligheder pr. år skal der altså bygges 32.000 boliger på privat initiativ. Jeg har